

O. H. CLEMENTSEN

28. Februar 1880–5. juni 1962

OSCAR-HJALMAR CLEMENTSEN var født i København som Søn af Købmand Chr. N. Clementsen og Hustru Anna Toft. Efter Præliminæreksamen og Kontoruddannelse blev han i 1903 ansat i Nationalbankens Filial i Kolding, 1908 blev han forflyttet til Hovedsædet i København, hvor han fik sin Livsgerning og avancerede i 1933 til Kontorchef, en Stilling, han beklædte, indtil han i 1950 faldt for Aldersgrænsen.

O. H. Clementsens Navn er uløseligt forbundet med Portrætmedaillonstikket. Som ganske ung fattede han Interesse for de nydelige smaa Stik, han købte nogle Stykker og lagde dermed Grunden til den enestaaende Samling, som han efter et langt Livs maalbevidst Indsats efterlader sig. Den bestaar af over 300 Numre, hvoriblandt flere Unica, sirligt ophængt i ensartede, enkle Rammer og er ikke blot af stor dekorativ, men ogsaa historisk Værdi, som er blevet forøget ved, at det er lykkedes Clementsen at identificere praktisk talt alle de ikke-navngivne portrætterede, et Arbejde, som ofte medførte indgaaende personalhistoriske Undersøgelser i Arkiver og Biblioteker.

Gennem intens Fordybelse i Studiet af denne specielle Kunst, som længe havde været upaaagtet, erhvervede han sig en Viden, som gjorde ham til vor ubestridelige Kapacitet paa dette Felt. En Anerkendelse heraf laa der da ogsaa i den Opfordring, han modtog fra Det nationalhistoriske Museum paa Frederiksborg, og efter hvilken han udsendte *Fortegnelse over Chrétien's Portrættik af kendte Danske* (1921) og *Fortegnelse over Flints Portrættik* (1924). Disse overordentlige nyttige Monografier, hvis fine og smukke typografiske Udstyr og Oplagets Lidenhed (150 Eksp.) har gjort til bibliofile Sjældenheder, udgav han med Støtte fra Staten og Det Raben-Levetzauseke Fond for egen Regning. Sin rige Viden om Emnet beholdt han ikke gnieragtigt for sig selv, men han var altid parat til at lade andre faa Del heri, og dette er da ogsaa i Aarenes Løb kommet mange til Gode, saavel Privatpersoner som vore offentlige Samlinger, heriblandt Det kgl. Biblioteks Billedsamling. Lykkeligvis har han nedfældet en Del af sine Erfaringer paa Tryk; udover de allerede nævnte Fortegnelser, som han i udvidet Form atter publicerede i nærværende Tidsskrift (13. Rk. I, 62-92 og Supplement 13. Rk. IV, 117-19), var han saaledes Medarbejder ved Den lille Portrætkunst (1949) og Jeg er samlere II (1956), ligesom han i Fund og Forskning IV (1957) skrev en interessant Afhandling om *Physionotracien og dens Udøvere*. Hans historiske Sans og Veneration for gamle Ting satte sig endvidere Spor ved Smaaartikler i Dagspressen.

Naar den ranke, elegante, spændstige Mand kom ned ad Gaden i hastigt Tempo, med en Mentolcigaret koket vippende mellem Læberne, Hatten paa Snur og det levende Blik bag Brilleglassene – helst Lorgnetter –, vilde en fremmed let kunne mene, at det var en engelsk Oberst. En saadan Antagelse vilde næppe have været ham ukær, for der var noget militærisk i hele hans Indstilling og Væsen. Forsvars-sagen havde hans store Interesse, og højt op i Aarene var han som frivillig tilknyttet Civilforsvaret. Selv Præcisionsmenneske satte han Pris paa, at andre var det samme, og var man saa heldig at komme nøjagtig til aftalt Tid, blev man modtaget med et fornøjet „Heure militaire!“

Var han end engelsk af Ydre, var det dog Frankrig, der havde hans Hjerte, og hans Optræden var præget af gallisk Elegance og Courtoisie. Men naar alt kom til alt var han først og fremmest Københavner med K. Han elskede det gamle Kongens København med de smaa Gader, de historiske Huse og – Tivoli, hvor han i 42 Aar var Revisor. Bortset fra Aarene i Kolding levede han hele sit Liv midt i

Hovedstaden; med Rundetaarn og Regensen som Genboer skabte han og hans Hustru her et Hjem, der med Portrætsamlingen som det naturlige Midtpunkt var præget af Kultur, god gammeldags Hygge og Gæstfrihed.

Clementsens var overordentlig flittig og effektiv. Han var paa alle Maader særdeles „kontant“ og hadede som Følge deraf Smøleri under enhver Form, hvad han da heller ikke lagde Skjul paa – Taalmodighed var ikke den mest fremtrædende af hans Dyder. Hans impulsive Temperament gjorde, at han altid traf sine Beslutninger øjeblikkeligt og definitivt, og selv om han maaske nok undertiden senere fortrød en lidt for forhastet Afgørelse, stod han fast paa sit Standpunkt og tog Konsekvenserne. I det daglige mærkede man dog mest den Elskværdighed og Livlighed, som ogsaa mange af Samfundets Medlemmer vil mindes fra Sammenkomsterne efter vore Møder. Hans hele Væsen og Væremåde omgav ham med den største Respekt, men den, der kom blot lidt nærmere ind paa Livet af ham, mærkede tillige, at han var et Hjertemenneske.

Dette gav sig da ogsaa Udslag i humanitært Arbejde paa bred Basis. Under 1. Verdenskrig ydede han saaledes en stor Indsats i Røde Kors' Arbejde for Krigsfanger, og i Aarenes Løb paatog han sig adskillige brødløse Tillidshverv: Medlem af Bestyrelserne for Foreningen til Understøttelse af Dannebrogssridderes Efterladte, Københavns Bespisningsanstalt, Foreningen til Fremme af Blindes Selvvirk-somhed, Etatsraad Brinkmanns Legat og Medlem af Selskabet Kjædens Gouvernement; desuden udførte han et stort Arbejde for Fonden til Fædrelandets Vel. Hans francofile Interesser førte ham desuden ind i Bestyrelsen for Alliance Française, hvis Festskrift *Le Danemark dans ses rapports avec la France* (1935) han redigerede. 1923 blev han Revisor i Samfundet for dansk Genealogi og Personalhistorie og i 1927 Medlem af Bestyrelsen, hvor han til sin Død var en saare omhyggelig og nidkær Kasserer og Formand for Arbejdsudvalget. Som Paaskønnelse for sit omfattende og uegennyttige Arbejde var han dekoreret med Dannebrogordenens Ridderkors, Sølvkorset og en lang Række udenlandske Ordener.

Bestridelsen af disse mange Tillidshverv medførte, at det Otium, Clementsen skulde nyde efter sin Afgang fra Nationalbanken, ikke kom til at betyde Lediggang, hvilket utvivlsomt ogsaa vilde have passet den virksomme Mand daarligt. Til alt Held bevarede han baade Evnen og Lysten til at arbejde. Det sidste Aar var dog vanskeligt for ham; den Utilpashed og Træthed, som man betragtede som en natur-

lig Reaktion efter Hustruens haabløse Sygdom og hendes Død i Marts Maaned, viste sig at være af langt alvorligere Karakter, og knapt 3 Maaneder senere kom Døden som en Befrier ogsaa for ham.

Ved Kontorchef Clementsens Død har Samfundet mistet en rank og markant Personlighed, som vil efterlade et Savn hos mange Medlemmer. Hans Navn vil dog leve videre gennem hans Livsværk og Hjertebarn Portrætsamlingen, som det forhaabentlig maa lykkes at bevare udelt, ophængt i en af vore offentlige Samlinger.

SVEN HOUMØLLER.